

Arrest

nr. 70 029 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 19 januari 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 10 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 11 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 49 302 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 februari 2011, 3 mei 2011 en 4 augustus 2011 dient verzoekster aanvullingen in.

Op 1 augustus 2011 geeft de arts-attaché zijn advies.

Op 8 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12/10/2010 werd ingediend door:

I., F. (R.R.: 077092155312)

Geboren te (...) op (...)

+ I., S. (R.R.: 079033052462)

Geboren te (...) op (...)

En hun minderjarige kinderen:

(...)

Nationaliteit: Servië

Adres : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13/04/2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het verzoekschrift voor betrokkene, mevrouw I. F. worden ter staving medische attesten voorgelegd. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat: "Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H. G. op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9 ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Derhalve kan geen medisch bezwaar worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gestoten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

- Schending van de substantiële vormvereisten ;

- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;

- Machtsoverschrijding.

De bestreden beslissingen van ongegrondheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet en uitwijzing (bevel om het grondgebied te verlaten) dienen nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché M. W. maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissingen en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie-diensten, dat als volgt bepaald:

“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1. “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2. “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekster was evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

De verzoekster heeft zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.1.5.

a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b) Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

c) De verzoekster was geen bestemming van enig elektronisch verkeer;

d) De verzoekster was persoonlijk aanwezig op de gemeente.

Door de gevolgde handeling kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

Bovendien maakt de verzoekster geen deel uit van enig elektronisch verkeer zodat de ingescande handtekening niet kan door gaan als een geavanceerde elektronisch verkeer.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 08/08/2011 zijn dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissingen vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen door een andere attaché dan degene die verzoekster vermeldt, zodat verzoekster een andere beslissing lijkt aan te vechten dan deze die ze vermeldt in haar verzoekschrift. De verwerende partij meent dat het eerste middel feitelijke grondslag mist en onontvankelijk is.

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing op geldige wijze ondertekend werd. Verzoekster bekritiseert niet de bevoegdheid van de auteur van de beslissing maar betwist of de aangebrachte handtekening rechtsgeldig is en of ze wel effectief door de auteur van de beslissing werd geplaatst. Verzoekster geeft geen enkele indicatie van het feit dat de handtekening niet elektronisch zou zijn aangebracht op de beslissing. Loutere gissingen en vermoedens, zonder concrete elementen aan te brengen, volstaan niet om de stelling hard te maken dat de handtekening zou geplaatst zijn door een niet bevoegd persoon. Het betreft inderdaad een gescande handtekening, wat verzoekster niet ontkent. Een gescande handtekening dient te worden beschouwd als een gewone elektronische handtekening. Voor de totstandkoming van een dergelijke handtekening is een paswoord vereist, alsook een code die enkel gekend is door de ondertekenaar.

De verwerende partij merkt op dat als verzoekster van oordeel is dat er fraude werd gepleegd omdat een niet bevoegd persoon of een ander persoon dan de auteur van de bestreden beslissing gebruik gemaakt heeft van de code van een bevoegde ambtenaar om de gescande handtekening te plaatsen, zij een klacht dient neer te leggen wegens valsheid in geschrifte. Loze beschuldigingen zijn niet voldoende om de authenticiteit van de beslissing op geldige wijze in twijfel te trekken. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing bij gebrek aan tegenindicaties door verzoekster genomen werd door de bevoegde attaché die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door haar ondertekend werd middels een elektronische handtekening.

De verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State, nr. 207.655 van 24 september 2010.

2.1.3.1. Ter zitting van 8 november 2011 wordt, in aanwezigheid van de advocaat van verzoekster, door de verwerende partij bijkomende uitleg gegeven over de wijze waarop deze gescande handtekeningen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden geplaatst. De advocaat van de verwerende partij verwijst naar een nota opgesteld door de dienst ICT van de FOD Binnenlandse Zaken over de toepassing Evibel. Zij legt deze nota niet voor, maar verduidelijkt het volgende: er wordt gebruik gemaakt van een systeem van codes. Elke ambtenaar die een beslissing neemt en deze middels een gescande handtekening ondertekent, kan dit slechts doen na het inbrengen van een code. Enkel de ambtenaar zelf heeft kennis van deze code zodat alleen hij deze code kan gebruiken. Iemand anders kan slechts gebruik maken van de gescande handtekening van een bepaalde ambtenaar na diefstal van deze code. De advocaat van verzoekster verwijst in dit verband naar de uiteenzetting in het verzoekschrift en uit geen kritiek op de uiteenzetting van de advocaat van de verwerende partij.

2.1.3.2. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding. De ingescande handtekening beantwoordt niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. De ingescande handtekening kan door om het even wie geplaatst zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwist.

2.1.3.3. De bestreden beslissing vermeldt: “Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, L.G. Attaché”.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

2.1.3.4. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatie-diensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt “de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., “The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”, waarin in de rubriek “Recommendations” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: “Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.” (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf))

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

2.1.3.5. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als “gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: “De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord

dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2° zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- “Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).” (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- “Ieder elektronisch substitueert voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substitueert voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.” (P. Van Eecke, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren

en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

In de nota verduidelijkt de verwerende partij dat de gescande handtekening kan worden beschouwd als een gewone elektronische handtekening omdat voor de totstandkoming van de handtekening een paswoord vereist is, alsook een code die enkel gekend is door de ondertekenaar. In de uiteenzetting van de advocaat van de verwerende partij ter zitting wordt dit bevestigd en wordt eraan toegevoegd dat iemand anders de handtekening van een bevoegde ambtenaar slechts zou kunnen plaatsen na diefstal van deze code.

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

2.1.3.6. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatie dienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).*

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden

en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché L.G., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché L.G. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoekster geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*"Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;
Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 23 juli 1931 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet;
Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;
Manifeste beoordelingsfout.*

4.2.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat iedere administratieve rechtshandeling geschraagd moet zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging van de beschikbare elementen in het administratief dossier en tevens in overeenstemming moet zijn met de wet.

Dat dit hier niet het geval is.

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoeksters aanvraag onterecht af als niet gegrond.

De Dienst Vreemdelingenzaken komt tot het besluit dat de verzoekster kan terugkeren naar het land van herkomst omdat de persoon die het medisch attest opstelde levenslang geschorst is.

Geheel ten onrechte wordt door de adviserende arts en de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele uitspraak is gedaan omtrent de aard en de ernst van de ziekte en de mogelijkheid zich te laten behandelen in het land van herkomst.

De adviserende arts beperkt zich louter tot de vaststelling dat de Orde van Geneesheren liet weten dat dhr. H. G. als arts levenslang geschorst is.

Vertrekkende van deze feitelijke vaststelling komt de adviserende arts tot het besluit dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer.

4.2.2.1. Allereerst, de bestreden motivering strijdt met het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers in navolging van de adviserende arts dat er geen bezwaar is tegen terugkeer omdat de arts geschorst is en het attest niet kan beschouwd worden als medisch attest.

Ten onrechte wordt thans gesteld dat niet aan de documentaire verplichtingen met betrekking tot het medisch attest voldaan zou zijn.

1. *De verzoekster had er geen weet van dat dhr. G. als arts geschorst was en was derhalve ter goeder trouw.*

2. *De schorsing van dhr. G. betekent evident niet dat de verzoekster geen medische problemen zou kennen.*

3. *De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeksters aanvraag als ontvankelijk verklaard op datum van 13/04/2011 en bijgevolg de documentaire verplichting met betrekking tot het medisch attest aanvaard.*

De verzoekster begrijpt niet hoe de Dienst Vreemdelingenzaken dienstig kan stellen dat een terugkeer niet uitgesloten is omdat dhr. G. onwettig het beroep als arts uitoefende.

Er kan geen enkel causaal verband gevonden worden tussen de schorsing van dhr. G. enerzijds en de beslissing van terugkeer anderzijds.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Besluit

De schorsing van een arts kan niet nuttig leiden tot het besluit van een terugkeer vanuit medisch perspectief mogelijk is. Er is tussen beide geen enkel causaal verband.

4.2.2.2. Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat het de verzoekster toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Het art. 9ter Vreemdelingenwet stelt:

(...)

Omdat de aanvraag vergezeld ging van een standaardgetuigschrift zoals bedoeld in art. 9ter, §3, 3° Vreemdelingenwet werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert evenwel dat de aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet niet gegrond verklaard kan worden omdat dhr. G. het beroep van arts niet meer mag uitoefenen en er dus geen medische redenen zijn die beletten dat de verzoekster zou terugkeren.

De verzoekster kan het hiermee niet eens zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt immers in tegen het art. 9ter Vreemdelingenwet,

De verzoekster wordt immers compleet verrast door het feit dat dhr. G. niet mag handelen als arts maar krijgt daarop op geen enkele wijze de mogelijkheid om bijkomende medische attesten voor te leggen van artsen die verzoeksters aandoening kunnen bevestigen.

De vaststelling dat de arts geschorst is, belet evident niet dat de verzoekster aan een ernstige aandoening lijdt.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ontvankelijk verklaarde en derhalve conform art. 9ter, §3,3° Vreemdelingenwet aanvaard dat het standaard medisch getuigschrift beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1 vierde lid,

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeksters aanvraag ontvankelijk verklaarde op datum van 13/04/2011 werd de documentaire verplichting met betrekking tot het medisch attest aanvaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig stellen in de fase van gegrondheid dat het standaard attest niet als medisch getuigschrift kan beschouwd worden.

Nochtans doet de Dienst Vreemdelingenzaken dit wel in de bestreden motivering ;

"(...) kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Het risico in de zin van art, 9ter § 1 kan bijgevolg niet bevestigd worden."

De Dienst Vreemdelingenzaken had het standaard attest slechts nuttig kunnen weren in de fase van ontvankelijkheid door op dat ogenblik vast te stellen dat dhr. G. het beroep als arts niet mag uitoefenen en het attest derhalve niet als medisch attest kan beschouwd worden.

Door dit standaard attest wel te aanvaarden in de zin van art. 9ter. §3. 3° Vreemdelingenwet kon de verzoekster de schorsing van deze persoon nooit vermoeden.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat dan ook in de fout door in de fase van de gegrondheid haar aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van medische redenen zonder enig verder onderzoek te verwerpen en de verzoekster niet de mogelijkheid te geven de aanvraag aan te vullen met attesten die wel uitgaan van artsen.

Het is derhalve niet redelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeksters aanvraag als ongegrond te verwerpen zonder werkelijk te onderzoeken of de verzoekster gegronde medische redenen heeft in de zin van art, 9ter Vreemdelingenwet."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing deze is waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard omdat er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag. De heer H.G. werd op 28 februari 2007 levenslang geschorst aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. Dit wordt bevestigd door een schrijven van de Orde der Geneesheren op 23 juni 2011. Daarom kan het getuigschrift van de heer G. niet beschouwd worden als een geldig medisch getuigschrift. Met dit document kan derhalve geen rekening worden gehouden. In de beslissing wordt terecht geconcludeerd dat het getuigschrift dat bij de aanvraag werd gevoegd, niet als een medisch getuigschrift kan worden beschouwd. Het risico in de zin van artikel

9ter, § 1 van de vreemdelingenwet kan derhalve niet worden bevestigd. Er kan geen medisch bezwaar worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing.

De verwerende partij merkt bijkomend op dat verzoekster door de beslissing niet gedwongen wordt om terug te keren naar haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het cassatieberoep inzake de asielprocedure van verzoekster nog lopende is en dat aan verzoekster een attest van immatriculatie mag worden afgeleverd tot nadere berichtgeving over haar asielaanvraag. Dat zij moet terugkeren wordt derhalve niet gezegd in de bestreden beslissing. Haar opmerking in dit verband mist feitelijke grondslag.

De Dienst Vreemdelingenzaken werd pas op 23 juni 2011 op de hoogte gebracht van de levenslange schorsing van de heer G. door middel van een schrijven van de Orde der Geneesheren, dat deel uitmaakt van het administratief dossier. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de Dienst Vreemdelingenzaken in die eerdere zaken al op de hoogte was van de levenslange schorsing van de heer G. Het is derhalve niet tegenstrijdig dat de aanvraag op 13 april 2011 nog ontvankelijk werd verklaard en op 8 augustus 2011 ongegrond werd verklaard omdat er geen medisch attest bij de aanvraag werd gevoegd. Het attest werd afgeleverd door een niet bevoegd persoon, derhalve is de redenering correct wanneer gezegd wordt dat de beweerde gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het thuisland of het land van herkomst in de weg staan, niet bevestigd kunnen worden na studie van de aanvraag en de bijhorende bijlagen.

Bij gebrek aan geldige medische gegevens blijkt uit het dossier inderdaad niet dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom bij gebrek aan geldige medische gegevens in het dossier niet tot deze conclusie kan worden gekomen. Als er geen aanvaardbare medische elementen in het dossier zijn opgenomen, kan er ook onmogelijk een uitspraak worden gedaan over de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. Dit getuigt van zorgvuldig bestuur. Mocht een beslissing genomen worden over de medische problematiek van verzoekster, op basis van medische informatie van een daartoe niet gemachtigd of gekwalificeerd persoon, dan pas zou de beslissing onzorgvuldig of onredelijk te noemen zijn.

Verzoekster wordt niet gedwongen om het grondgebied te verlaten. Zij heeft bovendien op 9 september 2011 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is derhalve niet duidelijk welk belang verzoekster heeft bij het tweede middel zoals zij het formuleert.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing afdoende formeel is gemotiveerd, nu verzoekster de motieven van de bestreden beslissing lijkt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Inzake de materiële motiveringplicht, merkt de verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

2.3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen: de medische attesten die verzoekster voorlegde, werden opgesteld door een persoon die levenslang geschorst is door de Orde der Geneesheren. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt

deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.1.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster zet uiteen dat ten onrechte wordt gesteld dat niet aan de documentaire verplichtingen met betrekking tot het medisch attest voldaan is, verzoekster was te goeder trouw en wist niet dat dokter H.G. geschorst was door de Orde der Geneesheren. Bovendien betekent de schorsing van deze persoon niet dat verzoekster geen medische problemen zou hebben. Er is geen causaal verband tussen de schorsing van deze persoon en de beslissing dat een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst mogelijk is vanuit medisch perspectief.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, na een onderzoek van het medisch attest dat door verzoekster bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, werd gevoegd tot de vaststelling kwam dat dit attest werd opgesteld door een persoon die op 28 februari 2007 door de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren levenslang geschorst werd, aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij hiervan op 23 juni 2011 schriftelijk op de hoogte werd gebracht.

De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat het door verzoekster aangebrachte attest dan ook niet toeliet te oordelen dat er enig medisch bezwaar bestond tegen haar terugkeer naar het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloot op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat verzoekster die voorhiel medische problemen te hebben, lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Het motief van de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding.

Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat een attest dat werd opgesteld door een persoon die de geneeskunde niet meer mag uitoefenen, de bewering van verzoekster dat zij lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet kan onderbouwen en derhalve, daar er geen andere bewijsstukken werden aangebracht, te besluiten dat niet blijkt dat verzoekster overeenkomstig voormelde wetsbepaling een verblijfsmachtiging dient toegekend te worden.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad herhaalt dat de ambtenaar-geneesheer, na een onderzoek van het medisch attest dat door verzoekster bij haar aanvraag werd gevoegd, tot de vaststelling kwam dat dit attest werd opgesteld door een persoon die op 28 februari 2007 door de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren levenslang geschorst werd, aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. De verwerende partij werd hiervan op 23 juni 2011 schriftelijk op de hoogte gebracht. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat dit attest dat niet werd opgesteld door een arts, niet als medisch attest kan worden beschouwd en niet toelaat te oordelen dat er enig medisch

bezwaar bestaat tegen verzoeksters terugkeer naar het land van herkomst. De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen bijgevolg op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht houdt voorts niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.1.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt sinds 10 januari 2011 als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verzoekster voert aan dat zij niet wist dat de arts die haar medische attesten had opgesteld, geschorst is door de Orde der Geneesheren en dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om bijkomende medische attesten voor te leggen van andere artsen die haar aandoening zouden kunnen bevestigen. Bovendien werd haar aanvraag ontvankelijk verklaard overeenkomstig de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waardoor de verwerende partij heeft aanvaard dat het medisch getuigschrift beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat de verwerende partij daarom niet meer in de gegrondheidsfase van de aanvraag kan stellen dat het voorgelegde medisch attest niet als een medisch attest kan worden beschouwd, dit had moeten gebeuren in de ontvankelijkheidsfase. Minstens had aan verzoekster, na vaststelling dat de persoon die haar medische attesten had opgesteld als arts, de kans moeten worden geboden om haar aanvraag aan te vullen met medische attesten van andere artsen.

De Raad herhaalt dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van verzoeksters aanvraag en tevens zoals dit sinds 10 januari 2011 geldt, voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoekster indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, zij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

Verzoekster betwist de vaststelling niet dat zij een attest overmaakte dat werd opgesteld door een persoon die niet langer opgenomen was op de lijst van de Orde der Geneesheren.

Het gegeven dat de verwerende partij het door verzoekster aangebrachte attest van H. G. in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de aanvraag, heeft aanvaard als een standaard medisch getuigschrift, toont enkel aan dat de verwerende misleid werd. Dit verhindert echter niet dat de verwerende partij bij de beoordeling ten gronde van deze aanvraag, alsnog weigert de inhoud van dit attest –dat na onderzoek ten gronde blijkt geen medisch attest te zijn- te betrekken bij de beslissing.

Het dient te worden benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet verhindert dat de verwerende partij, nadat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaart, alsnog een verder onderzoek doorvoert inzake de bevoegdheid van de persoon die bepaalde overtuigingsstukken heeft opgesteld. Voormelde wetsbepaling belet ook niet dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat de getuigschriften die ter onderbouwing van de machtiging tot verblijf werd aangebracht, werden opgesteld door een persoon die niet langer voorkomt op de lijst van de Orde der Geneesheren, weigert om de inhoud van deze stukken bij haar besluitvorming te betrekken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij pas bij brief van 23 juni 2011 van deze schorsing op de hoogte gebracht werd en er zijn geen indicaties dat zij reeds vroeger kennis kon hebben van dit feit.

Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat ook niet toe te besluiten dat verzoekster erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.1.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat het attest dat verzoekster had voorgelegd ter staving van haar aanvraag, werd opgesteld door een persoon die levenslang geschorst is als arts. De verwerende partij heeft beslist dat dit attest niet kan worden beschouwd als een medisch attest, wat niet kennelijk onredelijk is. Uit de reeds gegeven uiteenzetting blijkt tevens dat het aan de aanvrager toekomt om zijn aanvraag te staven met bewijskrachtige documenten.

Gelet op deze analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET